

Izhaja
na pol poli
vsak četver-
tek.

SLOVENSKA BČELA.

Velja na leto
2 fl. 24 kr.
in po pošti
3 fl. sr.

Odgovorni vrednik: **Ant. Janežič.**

Št. 22.

V četrtek 2. junija 1853.

IV. leto.

Sinónove laži,

*š kterimi je Trojance prekanil, da so nesrečnega konja v mesto vzešči
padli sovražnikom v pest. —*

(Iz Virgiljeve Eneide II. bukev, 1 — 197.)

V
tihnoli vsi so; pozdr žaril se je vsem na obrazih,
Zdaj pričel tak oče Enej je z visocega stola:
Neizrečeno bolést ponoviti veljuješ kraljica,
Kak Trojansko so moč in omilvanja vredno kraljestvo
Treščili Grajeci v propád; in kar sam sim revnega vidil,
Česar sim dôkaj prestál. Kdo takošno oznanováje,
Bodi si Mirmidón al Dolóp, al borec Ulisov
Zdržal se neki bi solz? Ter noč že z neba mokrotna
Pada, in spat zahajoče nas opominjajo zvezde.
Ker pa le tak želiš pozvéditi moje pripetje,
In ob kratkem upór poslednji še slišati Troje,
Bodem pričel, ak tud trepetá spomnivši se duša,
In se umika žalú. Potrži od vojsk in osode
Vodji Danájskih krdél, ker let je že toliko teklo,
Konja, bil gori enák je, z umétnostjo Palade bôguje
Zvito storé, in rászéksi jelke mu vtešejo rebra.
Trosijo glas, da je žrtva tó za sročno vrnitev.
Hrabrih moč odberó, in skrijev zaznámvane z vadmom
V bok tamotni zapró, in votlino prostorno s trebuhom
Vred z oboroženiml vojščaki napólnijo gósto.
Tenedos vídi odtéd se otók močno glasoviten,
Bogat, dokler cvetló je še Priamóvo vladanje,
Zdaj pa samó zaliv je in slaba za ladje postaja,
Preladjávši na breg zapuščeni se skrijejo tamkej,
Mislili smo, da so šli in se z vetrom podali v Micene,
Torej vesolna sprostí se Tevkrija dolzega žala.
Vrata odpró; hrepení vse viditi Dorsko ležišče,
Spraznjeni víditi kraj ondót ino breg zapuščeni,
Tukaj Dolópov je trop, tam strašni šotoril Akilej,
Ladjišče ondi biló je, in tukaj so v boji se tolkli.
Eni o dari strmé pogubnem brezmože Minerve,
Strašnemu konju se vse vse čudi, in prvi Timétes
Vleči v ozidje sovét jim dá in postaviti v grad ga,
Al iz zvižáče, al tak že bila je Troji osoda.
Kapis pa, ter ki bili so boljše in pametne misli,
Ali v morjé Danájcev zalést ino sumne darove
Potopiti rekó ino plam zanetivši sožgati,
Ali provrtati bok, preglédati koté utrobne.
V mnenja se križem zdéli nasprotna druhál negotova,
Prvi Laokoón s sprempljavcov obilnim krdelom
Dokaj pred vsemi plamtéd s naj višega grada prisope
Kar iz dôlje vpijóč: meščani, oj kaka budalost!

Mislite, da so odšli sovražniki, ali Danájskih
Da je kaj brez zvižace daróv? Tak znan je Ulises?
Ali naprava je konj za naše sestavljen zidove
Gledal hiše da bo, ter mesto od zgori naskočil,
Al kak drug je preslép. Oj konju ne upajte Teukri!
Bodi karkoli, bojím se Danájca še kadar daruje.
Rekel je tak, ino s krepko močjó je sulico silno
V bok zverini zagnál i v obločno trebuha sostavo.
Vpiči se v njó, obtiči, strepetá, ino šumno zadeta
Je zadonela in grom je zabučal od votle utrobe,
Ino če volja bogóv, ak pamet ne bila bi slepa,
Troja bi stala še zdaj, grad Priamov stal bi visoki.
Zdaj priženó kričéči na glas Danájski pastirji
Z zvézanema na brbèt rokáma h kralju mladenča,
Ki ko neznan izdál se sam od sebe je prišlim,
Le da prekánol bi nas, odpri pak Trojo Ahiveom.
Zaupajoč le pogumu sreča, za oboje pripravljen,
Včiniti zvito prevár, al smrt storiti gotovo.
Viditi željna od vsih strani Trojanska mladina
Vsuje okróg se, privrè, i na skus zasmeháva jetnika;
Zvedí zalázve tadáj Danájcev, i vse tí razprostí
Enega samega zlost.
Kadar je namreč obstál ves zmešan i neoborožen
Varedí gledávcov z očmi pregledávaje Frižanov trume
Plákati tak je začél: Joj, ktera dežela me sprejme!
Kako povodje? Al kaj mi reví ostane na pósled?
Ki pri Danájcih nikjér mi ni mesta, povrh pa še sami
Dardanoviči hudí krvavo hočejo kazen?
Plak ta vsem spreobrne srécé, vse silenje vmiri,
Pravimo mu, naj pové, iz ktere krvi da je rojen.
In oprostívi strahú se, vesti nam take je znanil.
Vse karkoli si bodi obstál bom, kralj, po pravici,
Tudi nikár ne tajim ti, da sim Argólskega roda;
Prvo je to; ker revež Sinón po sreče sim storbi,
Me nepoštenka nikár ne delaj še puhlega lažca.
Kdaj prinesla povést na tvoja ušesa je morda
Že Belída ime Palaméda, in slavo veliko,
Ki so obdóžili ga po krivem izdajstva Telasci,
Ker jim branil je v boj, in nedolžnega s silno obréko
Tírali v smrt, al zdaj po usmrčenem stiska jih žalost,
Semkaj me jemu zató, ker bil sim mu v rodu, tovarša
Oče ubogi poslál na vojsko prva je leta.
Dokler vladár on bil je močán, ino v zborih kraljevih
Še je veljál, tud jaz sim imél kaj imena in slave.
Ali potém, ko spravil zavid ga Ulisa lestjaka
(Ne govorim neznanega nič!) s povrsnjega sveta,
Sim sirotno imél življenje, težavno in skrito;
In o nesreči jezíl nedolžnega sim se prijatla,
Molčal nisim bedák, sim, če bi naméra nanesla,
Da bi zmagavec nazáj kdaj vrnol v očetni se Argos,
Djál, da se bom maščéval; hud črt sim s tem si obudil.
Vsega od tód mi je zlega izvir; odsléj je Ulises,
Novih krivic me vedno dolžil, in od zdaj je glasove
Trosil dvoúmne med ljud, in iskál porazumljen kovarstva,
Ino ni dal si mirú več, da s pomočnikom Kalhantom —
Ali čemu to grenko bridkósti zastónj razodevam?
Kaj vas mudim? Ker vsi vam v enej so vrsti Ahivci,
Slišati to je dovolj, kdaj že ste me kárat imeli!
To Itáčanu bo všeč, in Atrejca dragó si kupila.

(Konec sledí.)

V r a b e c.

(Iz Žive.)

Vrabec gre v red nar bolj navadnih in zvutih tičev; kjerkoli je kako poslopje in zraven polje, tam je že vrabec. Vrabec se večkrat z lastovico pod eno streho vdomači, ali ni nesložniših sosedov. Lastovica je kakor gospodična tenke postave, vrabec pak je prost, neotesan potepuh. Na njem ni nič lepega, oglajenega ali dražega, kot na lastovici; lastovica je povsot dobro sprejeta kot mil in drag gost. Vrabec je z dušo in telesom prostak, derzovit proletolec po rodu in plemenu. Povsot ga merzé in preganjajo, še celo sv. pismo pravi: „Ali se ne kupi pet vrabcev za par beličov?“ Gerda barva njegovega života, temni plajšč, sajaste berke, nevretno truplo, njega polet, hod, glas, in kar je na njem, pokazuje, da je prostega rodu in plitve glave. Zato je tudi brez ozira ljudem in živini nadležen. Nič mu ni svetega; on ne pozna ne tujega imetja ali premoženja, ne krasnih umetnost, ne pozna nobenih navad in šeg, ne ugleda ne poštenja, vse to gerdi in zaničuje; ne vežejo ga ne svete vezi rodbinstva ne prijateljstva. Vrabec je neznabožec, pust komunista, toda zvit, urea in neutrudljiv. Ako bi ne bil tako derzovit in umazan, bi mogel vsaj od enih čistan biti, ali vse kar je na njem dobrega, pogerdi njegova sirovost.

Drugi tiči si delajo gnjezda zelo radi in umetno, ali on si ne beli s tem glave. On zvito obleta lepo in čvrsto gnjezdo, ktero si je lastovica z velikim trudom na nar boljsem kraji naredila, od kodar lahko na dvorišče in cesto vidi. Kadar se lastovice nar menj nadjajo, napade ta silnik z velikim vrišem njih stanje, in one morajo brez pomoči pobegniti, med tem ko se on z besno prederznostjo v tujem mestu brani, ako mu ga lastovice nazaj vzeti hočejo. To je pač res po pravilu, *kdor je jači, ta tlači*; vsaj brezdušni neznabožec ne pozna družega. Prigodi se pa tudi, da časi skupo plača svojo prederznost, da ga ravno takrat, ko v gnjezdu na jajcih sedi, lastovice napadejo, ali pa da ga celo v oropani hišici zazidajo.

Včasih se tudi zvito utepe v gnjezdo kavke, kakor potepuh k bogatemu kmetu; nikoli pa ni dobro živeti v sosedstvu take gospode. Ako se mora sam dela lotiti, hitro stori; vse druge skerbi pusti svoji ženi, s ktero tako ravna, kot s sužnjo.

Ako je nasičen, mu ni več mar, s čim se dalje preživiti. Prelén, da bi si sam hrane nabiral, žanje tam, kjer ni sejal. Vrabec bo živel, dokler bo kmet kako zerno še na polji ali dvorišču imel; njemu je miza pogrnjena, kjer je količkaj žita. On in sternad sta vedno nepoklicana gosta pri kmetu. Vrabec bo perve češnje pozobal, zadnjič pa še poperkoval. To je njegova narveči sladčica. On nikdar ne pozoblje celega grozda, cele jagode ampak leteč od ene do druge, zbira povsot narbolje; na sterše hodi nar raji, kadar so še mehki, na klasje pa, kadar je še mlečno. Po zimi pač res nima tacih gostij, zato si pa z drugim svoj lačni želodec napolnuje: zbira na smetišču in gnojšču mnogotere drobtine, obskakuje konjske parne, ugrabljuje pajke in druge muhe, in posebno spomladi, dokler še ne sejejo in da bi zamogel svojo družinico prerediti, pobira gosence po drevesih, ter

tako saj nekoliko škodo povračuje, ktero po polji nareja. Tù se vidi, kako bi lahko koristen ptič bil, ako bi ga červad bolj veselila, kot pa zernje. To mu je čez vse ljubo in drago. Na polji poskakuje za oračem, v skedenj priskakuje k mlatičem, priletava h konjskim stajam ter se celo napenja v sobo priti, kjer vse skavsja, in kar je za njegov kljun, odnese.

Zgodilo se je še celó, da je golobičem krof razkljuval, da je le do zernja prišel. Tako postane ta tepec razbojnik, tat, morivec, dela greh za grehom, in to je tečaj njegovega življenja. Ljudje ga ima sploh za škodljivca, razbojnika in pojeduha. Pravijo tudi, da je zeló serdit in togoten, in zategadel mertudu podveržen. In res je, da večkrat v hudem kljuvanji s streh padajo.

Kjer se vrabec ugnjezdi, ga potem ni v stanu več pregnati. Ne druží se zastonj s človekom; naučil se je od njega zvijačine in drugih napak, ker tudi tiči raji slabe zglede kakor dobre posnemajo. Kdor hoče vrabca vjeti, se mora pospešiti in zgodej vstati! Otrokom se vklanja, kjerkoli jih vidi; ako se kateri pripogne po kamen ali gručo, že od vrabca ni duha ne sluha. Druzega mu ne more človek storiti, kot gerduna ustrašiti.

V tem oziru ni samo dvomljivec (skeptikar) ampak celó neverec. Brez straha se usede na nos ali na razlegnjeno roko s'amnatega človeka, ki ga za strašilo v turšico ali kam drugot postavijo. Pod njegovo senco nar raji biva in brez vsih nevarnost in strahu ropa, toliko bolj, ker se drugi tiči strašila boje. Kadar srečno svinčeni krogli uide ali se nastavljeni mreži izmakne, mu perje po koncu stopi in zaničljivo čimčara, zbiraje krog sebe celo versto svojih sorodnikov, kateri neuspretavnega lovca iz varnega kraja zasmehujejo. Prost in neprijeten je vrabčji glas. V celi babilonski zmešnjavi ptičjih glasov je malo tako hripovih (glasov) kakor jih je v njegovem prostem narečju. S svojim glasom razodeva svojo pravo beraško priprostost. Vrabec sicer misli, da prav dobro in lepo poje, ker nikogar raji ne posluša, kakor samega sebe, in neprenehoma ponavlja: čim, čim! čara rara! čar, čar! štilip, štilip! in to takrat nar glasneje, kadar se slavčkov glas nar bolj razlega. To je znamenje prostačke misli! Ta prostak noče družih glasov slišati, in ceniti krasnih duševnih darov in njeznega petja. Vsak bi mogel vrabec biti: tako razumejo enakost ti sanskulloti (brezhlačnjeki.)

Kdo bi se tedaj temu čudil, da ni v njegovem stanu ne mirú ne ljubezni? V njegovem domačem življenju — ako se more govoriti o njegovem domačem življenji, ker vedno potepa — vlada nevošljivost, goljuhija in hudobija: druží se samo zato, da lože prekanjuje, v rodbinstvu in domačem življenji je vedna pravda in prepír. Vrabec ima časi tudi uljudnjije misli pri zapertem oknu jetnika, kteremu prepeva o nadi in tolažbi, in vdomačivši se pod streho samotne cerkvice hvali Boga, ker tudi vrabca ne pastí pastí s strehe brez svoje sv. volje.

Tri četerti leta živi vrabec v obilnosti. Gosti se na vertéh, in po polju; jasne letne in jesenske dni prebije na polji ter vedno smuka klasje in ga v svojo mavho nabira.

Kadar se poslednji snop zaveže, kadar ni več hrane zanj ne na polji ne na vertéh, se celó malokterikrat s kavko ali vrano združí, ampak se večidel nazaj verne v svojo zimsko kočó, na uliče in v sela, k dvorom in žitnicam, ter mu nastane žalosten post. Blebetavi hrastavec zdaj utihne, ljuta zima in lakota ga napadete izgnavši mu vso ošabnost. Zdaj sedi

skerčen v krogu svojih gladnih bratov, ves zmeršen z med pleča stisnjeno glavo ter se mu samo sajasti kljun in rudečkaste oči iz kožuha vidijo. Kadar se od snega zrak potamni, si poišče potepuh kacega podstrešja; kadar pa strehe mraza škripljejo, se usede na streho proti solncu ali pa na zmerznjeno okno terkaje milostinje prosi. Kakor hitro se pa spet pomladansko solnce prikaže in sneg spet začne kopneti, se mu spet poverne lahkonmna misel; spet začne bučno klicanje in derzno letanje, vrabec je spet stari potepuh.

Post je minul, začelo se je spet novo brezskerbno življenje, zdaj je spomlad; zime ni več; spet mu je dobrotljivi Bog mizo razgernil!

Pa tudi mi moramo spomladi glas tega dangubca v zboru pomladanske (ouverture) besede ptičev radostno pozdraviti, ker tudi on s svojim glasom Stvarnika slavi; zato mu tudi ne zamerimo, da tako ošabno in brezkerbno živi, ker je tudi v ptičjem narodu kakor pri nas, nekaj gospode nekaj revežev (proletarcev.)

Ako stvar v obče vzamemo, je on tudi ravno zato vsvarjen; on nas pa tudi poverh tega v mestih opominja veselih skupšin vaške ptica-di, in če to stori, nam skazuje nekatere dobre službe.

M A C R O N.

(Konec.)

Tako bukve Bhagavat govorijo o tej avatari. Vsakdo hitro vidi, da je to popačena povest od občinskega potopa, ktero so narodi po razkropljenju na vse kraje sveta zanesli. Ta avatara se je pri Indijancih velela *Matsja-avatara*. Matsja, Macja, Makara, pomeni v Sanskritu ribo, Mokvā, Makva pa ribarja. Primeri slovensko *mačiti* (*močiti*) *makro* (novoslov. mokro) mokrota, Mokrica grad na Kranjskem. Po tej avatari so nastale imena MACRON, MOCIANCYS ¹⁾ MACENA, MACEMAR ²⁾ (Mokron, Močnik, Močena, Močmr). Familie Mokron, Močnik, Močič, itd. še zdaj živijo po Slovenskem. V Sanskritu se tudi riba veli „*sukšas*“ (Eichhoff pag. 167) kar tudi pomeni in izrazi pojem (Begriff:) mokro, nass, feucht, zato itena VXELIM ³⁾ na slovenskorimskih kamnih. Kamen s tim imenom je najden bil v srenji *Ribnigost* blizo Laškega (Tüffer), kar jasno na Višnu — Radegostovo častje opominja. Na Peutingerovih tablah se tudi najde rimska postaja *Uxelim*, ktera se bo pri dnešnjih *Ribnicah* iskati mogla. Zavaljo te avatare so Višntu v Indii božjo čast pod *podobno ribe* skazovali, kakor Wiese (Indien I. 268) piše: „Dem Višntu werden unter der Gestalt eines Fisches göttliche Ehrenbezeugungen gezollt.“ Na štajerskih rimskoslovenskih kamnih pa skoro ni enega, na katerem se ne bi Višnu pod to podobo našel. Takšni kamni so v *Ptuji* na severni strani turna, v *Sekavi* nad Lipnico (Muhar Tab. XII. Nr. 9. 36.) v *Viani* (Voitsberg, Muhar Tabl. VXIII.) itd. Pa še nismo dokazali, da se od Makronove avatare tudi sled v *severnoslovenski* mitologiji najde. V svetem Kievi so Rusi častili Boga *Mokoša* sestavljenega iz *ribomoške* podobe. (Hanus 293. Kol-

¹⁾ Eichhorn Beitrag II. pag. 70. ²⁾ Muhar Gesch. d. St. I. 362. ³⁾ Muhar I. c. pag. 373.

lar Slava Boh. 250. Vollmer 1212.) Tako se tudi indiĉka Matsja avatara obrazuje (glej Vollmer Tab. LXXXVI n. 289.)

Da kievski Bog *Mokoš* presojen po etimologii tisto pomeni, kar Matsja in Makron vsakdo hitro zapopade. Dalje govori Crancius (Saxonia Köln. 1574 pag. 99.) od nekega boga *Kroda* in ga popisuje: „senem in pisce stantem, qui rotam teneret et urnam, in rota unione populi, in urna rerum significans abundantiam.“ Že iz atributov se vidi, da je taj Krodo ni drugi kakor Višnu-Radegost, ker tudi Višnu po Paullinu (System. Bram. pag. 284) „manu-rotulam ferream tenet.“ Tako tudi visoko učeni Ritter (Vorhalle 62. 69) „v slavenskem Bogu Krodu“ spozna indiĉko Matsja-avatara. Ime po Krodu najdemo večkrat na rimskih kamnih in sicer žensko CROYTA. ¹⁾ Visoki ô se pri karantanskih Slovencih zmiraj kot ou izgovarja, rouka namesto roka. Priime Krodovo je bilo tudi Sater (Hannš 116, Krok II. p. 375.) in možka in ženska imena SATRON, SATERVNA ²⁾ se večkrat najdejo na noriĉkih in panonskih monumentih.

Če človek dragocene ostanke naših predstarišev pozorno spregleduje, kakor se mu še pokažejo v kamnih in drugih reĉeh njihove umetnosti, ga vse to z velikim nadušenjem in preĉudenjem napolnjuje. Povsod se vidi velika moĉ. Poglejmo samo Kršnatov steber v Ptuj—veliko na podnožju zraven stojeĉo peĉnato plošo, povrh ktere dva mogoĉna leva, Višnutovi podobi, ležita, in med kterima sloni njegova možolevska glava, in ne bomo se mogli načuditi, če premislimo, kakšnih silnih moĉi je bilo treba celo plošo izsekati u peĉovnatem Pohorju in jo spraviti do staroslavnege mesta. Uno kolosalnost, ktero nam Robertson (Hystor. Disquisitions p. 225) v indiĉkih pagodah popisuje, najdemo en miniature v tem spomeniku izrazeno. Mogile razkopane odkrivajo priĉe, ktere oĉitujejo veliko stopnjo nekdanje umetnosti noriĉkih in panonskih Slovencev. Sklede, kotli, orožja in druge reĉi kažejo na veliko umetnost v delih umetalnih. Celo nože, zagvozde in kladiva iz kamena se najdejo, znabiti, da so njim, kakor Mejikancem, služili namesto železnih. Posebno se v razkopanih gomilah najde dosti kinĉarij iz meda in zlata. postavim naroĉnih rink, ušnic, koral iz jantara (elektra) in prstanjev. To umetnost so noriĉki in panonski Slovenci gotovo že z seboj prinesli iz pradomovine svoje iztoĉne Indie, ker se tudi na njih hvali umetnost juvelirska, brušenja in skladanja dragih kamenjev, tkalstva umetnega in barvanja. (James Mill. Esq. Hist. of th. brith. Ind. II. 23.)

Ali se bode kadaj slovenska glava našla, da bo vse te reĉi preuĉila, in roka slovenska, ktera bo slovenski vse to popisala? Zmiraj se še oglasujejo za celtogalske in rimske (glej Wochenbl. der steir. Landw. Nr. 28 in 29) čeravno vsak kamen, pred kterega se le postavi glasno govori: „Nisem celtogalsk ne rimsk, čeravno na meni stojijo črke latinske. Rimljan je vladal čez narod, v kterega pradomovini mi ležimo in storil je to, kar je pesnik slovensk v proroĉjem duhu zapel:

Za besede materinske,

Kteri nam tak drage ble

Nam ste davali latinske,

Ter ostudne nam boge. (Kreml.)

Kakor praocetjje vaši, iztoĉni Indiani, imajo in so imeli od nekdanj odviše duha *posnemanja* (Forster Travelo I. 80) tako tudi pokolenjaki Slo-

¹⁾ Ankershofen Handb. der Gesch. Kärnth. V. 623. Muhar Gesch. d. Stei. I. 397.

venci so podedovali taj greh in zapustivši svoje običaje, nošo in druge narodne vlastitosti se klanjajo malikom ptujšine. Taka je žalibože! kdaj bodo drugi narodi proti nam pravični, pa kdaj bomo mi proti sebi samim? —

Slovstveni glasnik.

Divji Hunci pred mestom Meziborom. Pod tim naslovom je prišla na svitlo v založbi Sigmundove bukvarnice v Celovcu nova podučna in kratkočasna povest iz 10. stoletja za slovensko mladost in tudi za odrasčene ljudi. Prestavljena je v prav gladkem lahkorazumljivem jeziku poleg nemškega od enega najslavnejših pisateljev na Dunaju. Se bo gotovo vsakemu bravcu močno prikupila. Priporočamo jo vsem Slovencem posebno za šolska darila. — Zunajna oprava je kaj lična, natis čist in razločen iz Pichlerjeve tiskarnice na Dunaju. Knjiga šteje 100 strani in velja terdo vezana po vseh slovenskih mestih enako 16 kr. sr. —

Slišati je, da je preslavni prof. Dr. Miklosič ravno dokončal *sostavo slovenskega berila za gornjo gimnazijo*. Bog daj, da bi skorej beli dan zagledalo, ker brez dobrega berila slovenski uk na višjih gimnazijah po nikakoršnem zaželjenega sadu donášati ne more. — Za društvo sv. Mohora se ravno tiska: *stari Urban ali zimski pogovori dobrih kmetov v 1500 iztisih*. — Slavna kmetijska družba v Ljubljani je sklenila, prvi del *umnega kmetovanja in gospodarstva, ki poljodelstvo in obdelovanje travnikov* zapopada berš v 2000 iztisih natisniti dati. Tako bo slovensko slovstvo v kratkem sopet s prav važnim delom obogačeno. —

G. Ivan Trnski bo svoj preizverstni prevod „*Kraljodvorskega rokopisa*“ z nekoliko razjasnenji in приметbami te dni tisku predal. — Naš slavni domorodec g. prof. Macun je spisal „*slovnico nemškega jezika*“ za porabo spodnjih ilirskih gimnazij. Njej je dodana tudi čitanka za prva dva razreda. — V Gajevej tiskarnici bodo v kratkem dogotovljene „*Piesni razlike*“ od Gjorgjića.

Slovstvo česko. Kollarova *Staro-Italia Slavjanska* je ravno v deržavnej tiskarnici dogotovljena. — Česki pisatelj Špatny je ravno svoj lovski slovar dogotovil. — Najimennitjša knjiga, ki je poslednje dni izšla, je *Německo-česky slovník vědeckého názvosloví pro gymnasia a realné školy* s predgovorom od Šafaříka.

V Lvovu jame nov leposloven časopis pod imenom *Lada* vsak teden izhajati. Vredoval ga bo g. Severin Gavrilov Šehovič. Skoz prvo četertletje se bo z latinskimi pismeni tiskal.

Različne drobtince.

* Iz Zagreba. Naš slavnoznani umětnik v slikarstvu g. Karas, — isti, ki je ravno Zagrebskemu museu sliko umirajočega pěsnika *Stanko Vraza* poklonil, za kateri nepozabljivi dar mu bode Jugoslavenstvo vedno zahvalno — obrazuje sadaj v Karlovcu *Ivana Gundulića*, kakó mu pod lipoj sedečemu vila slovinkinja gosli predaja, ravno tiste gosli, na kterih je ime poljskega kralja Vladislava v svojem *Osmanu do nebes* proslavil.

24. maja 1851 ob 4^{3/4} ur popoldne se je oprostil s ovim světom *Stanko Vraz* naš prvak, prorok lepše dobe slavenstva, naša najsměliša nada, jedna izmed najsjajnijh zvězd na obzorju jugoslavenskem, ktera zaslužuje, da se v gornjej Ilirii zraven *Prešerna* in v iztoku zraven *Milutinovića* in *Petra Petrovića Njeguša* světi. *Věchnaja pamjat!*

* Za slavjansko slovstvo nevtrudljivi g. Dr. *Andrej Radlinski* se misli v kratkem izdavanja *vsih slavenskih klasikarjev* lotiti. Začel bo z ruskimi: Puškinom, Deržavinom, Karamzinom itd. — Ni dvomiti, da bodo vsi slavenski narodi g. izdavitelja na vso moč podpirali. Slava mu.

* Preslavni zgodovinar *Ivan Kukuljević* se bo na dalj časa v Benetke in Beč podal, da tamošnje velike arhive pregleda in kar za domačo zgodovino važnega najde, prepiše.

Slovanski pregovori.

Ni prislovice brez resnice. — Modra beseda ne leži v truglici, ampak hodi po ulici. — Kdor s Bogom počina, te vse dokončava. — Bog je star gospodar. — Vse s Bogom in razumom. — Bog bogat milosti. Bog je dal življenje, Bog da tudi zdravje. — Bog je dal zobe, da tudi kruha. — Kdor je dal zobe, da tudi na zobe. — Je dal Bog kravico, da tudi travico. — Bog ne dava vse dobro jednomu človeku. — Ni jednomu človeku Bog vse dal, al vsim vse. — Bog jedne vrata zapira, in sto drugih odpira. — Bog je stari gospodar, in vè, kedaj je komu česa potreba. — Bog visoko, al vidi daleko. — Celi svet oko božje. — Bog ne spava. — Bog nikomur dolžen ne ostaja. — Bog ne plačuje vsako soboto.

Sméšnice.

Dva sta se o starosti pogovarjala: „jaz — reče prvi — sim 35 let star.“ — In jest sim jih pa 40 — odgovori drugi. „Nu, odbesedi prvi na to, „v petih letih sva pa (s starostjo) vkup.“

Pri javni skušnji so dali gospod ravnatelj sledeč račun:

„Ako vagan pšenice 37 gold. 48 kr. velja, po čim pride osminka?“ Fantu se račun upira. To viditi gospod učitelj pristopijo in se zgovarjajo, da niso svojih učenčkov nikdar na pšenico, temuè vedno le na *grah in bob* vadili.

Gledišni igravec se je oženiti hotel. Tovarši mu to odsvetujejo, naj ja tega ne stori, in svoje prostote ne zapravi. — Tudi šeptavec (suffer) dober, star možicelj, ga pregovoriti skuša, naj v samskem stanu ostane in na konci svojega opominjevanja k igravcu reče: „Gospod. O . . . ! vedno ste mene poslušali, tako tudi danes to storite.“

Ko so fantine za vojake odbirali, je tudi mlad tepec na ogled mogel, ki je pa prav majhne postave bil. Častnik reče k vradniku: *ta bolha, saj jih ima komaj štiri čevlje!* V trepetu mladič odgovori: *Kogá še, o saj še tih nimam, samo en par starih imám.*

Skopuh se obesi. Njegov strežnik ga najde, hitro konopec odreže in mu tako življenje reši. Tode pri prvem mesečnem plačilu mu gospod 40 krajcerjev za konopec urajta, zato ker ga je *prerezal* in ne odvozlat.

Povabilo.

Z začetkom mesca julja se začne novo naročilo na „slovensko Bčelo“, k čemur vse častite domorodce ponižno povabimo. Vredništvo si bo na vso moč prizadevalo, da se bo Bčela svojim bravcom čedaljebolj prikupila. Vredn.